

Στο θάνατο νέου

Τώρα με την άνοιξιν και με το καλοκαίρι
τα ράχια χλωροφόρεσαν κι' άνθισαν τα ρακάνια
τα κλάδια εκουρούμπωσαν, τα φύλλα επρασίνισαν
κι' όλα τα ψιλοτζιτζεκα σκίζ' νε την γην κι' εβγαίνε
κ' εσύ το νέ'ν το παλληκάρ' σκίζεις την γην ν' εμπαινεις
αχ! ντ' έπαθαν οι νέοντοι κι' όλια τα παλληκάρια
πριν τ' ήλιονος μαραίνουνταν και πριν τ' αέρα ρούζ'νε
Ατώρα έχουμ' άνοιξιν, κ' έχομε καλοκαίρι
τα χελιδόνα εφώλησαν και τσ πουλία ψάλ'νε
κι' αετέν'τς εβγαίν' παραπετά ψηλά 'ς σά επουράνια
απλών' τα δυνατά φτερά και στέκει 'ς σόν αέραν
και σύ, νέικον τραντάφυλλον, μεσάνοιγον κουρούμπι,
θα σκίει'ς κ' εμπαιν'τς 'ς σήν μαύρην γην,
να κατηβαίν'τς 'ς σόν Άδην...
Αφκά 'ς σόν Άδην τον σκληρόν και τον σκοτειναγμένον
ντό είδες και εγάπεσες; Ντό είδες κ' επτλανέθες;
εκεί οι άσπρ' μαύρ' γίντανε κ' οι κόκκινοι χλωραίνε
κ' οι τρανταφυλλοπρόσωποι, τη γης την όψιν φέρ'νε.